

РЕШЕНИЕ

№ 170

гр. Пловдив, 14.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, II СЪСТАВ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Нина Ив. Кузманова

Членове: Веселин Д. Хаджиев
Иван М. Минчев

при участието на секретаря Красимира Хр. Несторова Кутрянска
в присъствието на прокурора Анна Стр. Викова
като разгледа докладваното от Веселин Д. Хаджиев Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20225300600592 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С Присъда № 32 от 31.01.2021 г., постановена по НОХД № 5975/2021 г. по описа на Районен съд - Пловдив - XVIII н.с., подсъдимият А. С. А. е признат за виновен в това, че през периода от месец август 2017 г. до месец февруари 2021 г. включително, в гр. Пловдив, след като е осъден с Решение № 593 от 27.02.2017 г. на РС Пловдив, по гр. дело № 12931/2016 г., влязло в сила на 29.03.2017 г., да издържа свой низходящ - Д. А. А., ЕГН: *****, съзнателно не е изпълнил задължението си в размер на повече от две месечни вноски, а именно една непълна месечна вноска за месец август 2017 г. в размер от 20 лева и 42 пълни месечни вноски по 180 лева всяка за периода от месец септември 2017 г. до месец февруари 2021 г., като общо дължимата сума за издръжка възлиза на 7580 /седем хиляди петстотин и осемдесет/ лева, поради което и на основание чл.183, ал.1 вр. чл.54 от НК е осъден на шест месеца лишаване от свобода.

На основание чл.66, ал.1 от НК, изпълнението на така наложеното на подсъдимия А. С. А. наказание в размер на шест месеца лишаване от свобода е отложено с изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

Срещу присъдата е депозирана жалба от адв.А.К., защитник на подс.А. А., с доводи за неправилност и необоснованост на атакувания акт, както и за явна несправедливост на наложеното наказание. Искане се отмяна на първоинстанционната присъда и постановяване на нова, с която подсъдимият А. да бъде признат за невинен. Алтернативно се иска намаляване на наложеното наказание.

В съдебно заседание пред настоящата въззивна инстанция, представителят на държавното обвинение намира присъдата на Районен съд - Пловдив за правилна и законосъобразна и моли същата да бъде потвърдена.

Адв. Г.С., повереник на частния обвинител Д. А. А., пледира за потвърждаване на присъдата изцяло. На мнение е, че първостепенният съд е постановил правилна присъда, при спазване на изискванията на процесуалния закон.

Адв.А.К., защитник на подсъдимия А. А. поддържа жалбата си. Излага съображения, че не са събрани доказателства от които може да се направи заключение, че подсъдимият е бил надлежно уведомен за решението по гражданското дело, с което е осъден да заплаща издръжка и не е знаел за задължението си. Твърди, че Районният съд не се е произнесъл по гражданския иск, като моли въззивният съд да направи цялостна проверка на делото и присъдата за процесуални нарушения.

Въззивният съд, като обсъди направените с жалбата оплаквания, становищата на страните заявени пред настоящата инстанция и като извърши цялостна служебна проверка на присъдата, съгласно изискванията на чл.314, ал.1 от НПК, намери жалбата за НЕОСНОВАТЕЛНА.

От събраните по делото доказателства, първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка.

Свидетелката Н. И. А. /предишна фамилия А.а/ и подс.А. С. А. сключили граждански брак през месец септември 2007 г. От брака си имали едно дете - ДЖ. А. А., роден на ***г. Семейството живеело в гр. П., преимуществено на ул. „Ц.“ № **. За много кратък период от време в края на

брака им, живеели в жилище, собственост на свид. Г. С. находящо се в гр. П., на бул. „Ш. с.“. Поради влошаване на отношенията им двамата съпрузи се разделили фактически през 2009 г. Св.Н.А. отишла за кратко при родителите си в с. В., обл. Д., като взела със себе си и сина им Д.. Когато детето било на около 3 години, то и майка му - св.Н.А. заживели при свид. Г. С. в дома му, находящ се в гр. П. на бул. „Ш. с.“.

През 2016 г. св.Н.А. подала в Районен съд - Пловдив искова молба на основание чл.49, ал.1 от СК, с искане за прекратяване на брака ѝ с подсъдимия. Било образувано гр. дело № 12931/2016 г. по описа на Районен съд - Пловдив - III бр.с. Призовката до подсъдимия А.А. /ответник по гражданското дело/ за съдебното заседание била получена от брат му на адрес в гр. Д., ул. „К.“ №*, със задължение да му я предаде. В съдебното заседание по гражданското дело подсъдимият не се е явил лично, нито е бил представляван от процесуален представител. С Решение № 593/27.02.2017 г., постановено по гр.дело № 12931/2016 г. по описа на Районен съд Пловдив - III бр.с., влязло в законна сила на 29.03.2017 г., бракът между Н.И. А.а и А. С. А. бил прекратен, като упражняването на родителските права спрямо роденото от брака дете - Д. А. А. били предоставени на майката, с определяне на режим за осъществяване на лични отношения, а бащата бил осъден да заплаща на сина си издръжка в размер на 180 лева месечно, считано от подаване на исковата молба пред съда /29.09.2016 г./, до навършване на пълнолетие на детето или настъпване на законна причина за нейното изменение или прекратяване. Паричната сума за издръжката подс.А. следвало да заплаща на св.Н.А., която живеела в гр.П., бул. „Ш. с. № **. Препис от решението по гражданското дело било изпратено до А. С. А. отново на адреса в гр. Д., като било получено от неговата майка, със задължението да го предаде.

След влизане в сила на съдебното решение по цитираното гражданско дело подс.А. А. не е заплащал дължимата на детето си издръжка, въпреки че е знаел за това свое задължение. Тъй като в периода на постановяване на съдебното решение и в следващ период подсъдимият живеел в Т., около два месеца след влизане в сила на решението, св.Н.А. осъществила връзка с подсъдимия по скайп, като го уведомила както за прекратяване на брака им, така и за размера на дължимата от него месечна издръжка по силата на съдебното решение. Подс. А. А. не бил изненадан от казаното, тъй като бил

наясно за постановения съдебен акт и за задължението му да заплаща издръжка на сина си. Обвинил обаче св.Н.А., че постъпва така, тъй като иска пари и я обидил.

В края на 2017 г. подсъдимият се върнал на територията на Р. България за коледните и новогодишните празници. На 19.12.2017 г. той, сестра му - св.С. А.и майка му посетили св.Н.А. в дома ѝ, като провели продължителен разговор, във връзка с издръжката на детето. С.Н.А. показала съдебното решение на подсъдимия. Между четиримата започнал разговор какво може да се направи, че издръжката да се заплаща от държавата на основание чл.152 от СК и че за това е необходим отказ на подсъдимия от имущество, наследено от баща му. Наред с това обсъждали и възможността дължимата издръжка да бъде заплащана разсрочено.

На 26.12.2017 г. около 22.00 - 22.30 часа, в дома, където живеела св.Н.А., дошъл подсъдимият. В жилището освен цитираната свидетелка били синът ѝ и св.Г. С. Последният поканил подс. А. А. в дома си. Тъй като подсъдимият бил в нетрезво състояние започнал да се държи агресивно, като уведомил, че е дошъл да вземе жена си и започнал да заплашва свидетелите Н.А. и Г. С., че щял да ги убие. Това направил в присъствието на малолетното дете. Дошла сестрата на подсъдимия - св.С. А., която отвела брат си.

На 29.12.2017 г. св.Н.А. подала жалба в Районна прокуратура – Пловдив за неплащането на дължимата от подс.А.А. издръжка.

На 16.01.2018 г., подсъдимият изпратил пощенски запис на св.Н.А. за сумата от 360 лева, а на 11.08.2018 г. - за сумата от 520 лева, които суми покривали задълженията му за издръжка за четири пълни месеца, с остатък 160 лева.

В полза на св.Н.А. и на основание съдебното решение относно присъдената за детето издръжка, от Районен съд – Пловдив бил издаден изпълнителен лист №3605/04.04.2017 г., като било образувано изп.д. № 20175330400137 по описа на ДСИ при Районен съд - Пловдив, с длъжник подс.А.А., като същото било изпратено по подсъдност на Районен съд - Добрич, където е било заведено под № 2267/2017 г. Видно от приложеното по делото писмо изх. № 3566/21.05.2018 г. на Районен съд Добрич, нямало постъпили суми по изпълнителното дело.

Така към месец февруари 2021 г. подс. А. А. дължал за детето си Д. А.

А. общо 42 пълни месечни вноски от по 180 лева за периода от месец септември 2017 г. до месец февруари 2021 г. включително, както и една непълна месечна вноска в размер от 20 лева за месец август 2017 г.

През всичките тези години малолетният Д. А. А. растял при майка си, като нуждата от средства за издръжката му били поемани изцяло от майката и нейните близки, за да не бъде лишено детето от необходимите му средства за живот.

Описаната фактическа обстановка, Районният съд е приел за установена по безспорен и категоричен начин от събраните по делото гласни доказателства - частично от показанията на свидетелката Н.А., депозириани непосредствено пред съда и от прочетените отчасти на основание чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 от НПК показания, дадени пред органа на досъдебното производство; частично от показанията на свидетеля Г. С., депозириани непосредствено пред съда и от прочетените му отчасти показания на основание чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 от НПК и на основание чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.2, пр.2 от НПК, дадени пред органа на досъдебното производство; частично от показанията на свидетелката С.А., депозириани непосредствено пред съда; частично от показанията на свидетеля А. А. депозириани пред съда и частично от обясненията на подсъдимия А.А., дадени пред органа на досъдебното производство, в присъствието на защитник по същото дело и приобщени към доказателствената съвкупност на основание чл.279, ал.2 вр. ал.1, т.2 от НПК. Описаната по-горе фактическа обстановка се установява по несъмнен и категоричен начин и от приложените по делото писмени доказателства, прочетени на основание чл.283 от НПК - характеристична справка на подсъдимия, заверени копия на документи за паричен превод, заверено копие на Решение от 27.02.2017 г., постановено по гр.д. №12931/2016 г. по описа на Районен съд - Пловдив, III бр.с., заверени копия на призовки и съобщения по гр. д. № 12931/2016 г. по описа на Районен съд -

Пловдив, III бр.с., заверено копие на протокол от проведено съдебно заседание по гр.д. №12931/2016 г. по описа на Районен съд - Пловдив, III бр.с., заверено копие на изпълнителен лист №3605 от 04.04.2017 г., справка от СИС при Районен съд - Пловдив, справки от ДСИ при Районен съд - Добрич, справка от Агенция по заетостта при Дирекция Бюро по труда - Пловдив, справка от ТД на НАП, удостоверение за раждане, справка от Агенция по вписванията, справка за съдимост на подсъдимия, Удостоверения от Община

- Пловдив за промени на настоящ и постоянен адрес.

При така установеното от фактическа страна, първостепенният съд е направил извод, че подсъдимият А. С. А. е осъществил от обективна и субективна страна съставомерните признаци на престъплението по чл.183, ал.1 от НК, тъй като през периода от месец август 2017 г. до месец февруари 2021 г. включително, в гр. Пловдив, след като е осъден с Решение № 593/27.02.2017 г. на РС гр. Пловдив, по гр. дело № 12931/2016 г., влязло в сила на 29.03.2017 г., да издържа свой низходящ - Д. А. А., съзнателно не е изпълнил задължението си в размер на повече от две месечни вноски, а именно една непълна месечна вноска за месец август 2017 г. в размер от 20 лева и 42 пълни месечни вноски по 180 лева всяка за периода от месец септември 2017г. до месец февруари 2021г., като общо дължимата сума за издръжка възлиза на 7580 /седем хиляди петстотин и осемдесет/ лева.

Настоящия съдебен състав споделя напълно изводите и правните съображения на Районния съд.

За да е осъществен фактическият състав на престъплението по чл.183, ал.1 от НК се изисква влязло в сила осъдително съдебно решение за заплащане на дължима издръжка /с определен размер и установен падеж на вноските/, обективна възможност на осъдения да заплаща присъденото задължение и съзнателното му неизпълнение в размер на две или повече месечни вноски.

От събраните и проверени по делото доказателства се установява по безспорен начин, че подсъдимият А. не е изпълнил задължението си да плаща издръжка в размер на повече от две месечни вноски, а именно: една непълна месечна вноска за месец август 2017 г. в размер от 20 лева и 42 пълни месечни вноски по 180 лева всяка за периода от месец септември 2017 г. до месец февруари 2021 г., като общо дължимата сума за издръжка възлиза на 7580 /седем хиляди петстотин и осемдесет/ лева. По делото няма данни, а и не се твърди, за подсъдимия да съществуват непреодолими пречки да изпълни това си задължение. Подсъдимият е в трудоспособна възраст, не страда от заболяване, нито са налице други обстоятелства, които да го възпрепятстват да получава доходи от трудова дейност, а и видно от материалите по делото, не е имал пречка да осъществи контакт с бившата си съпруга и законен представител на детето, поради което е налице и вторият елемент от състава

на престъплението – съзнателно неизпълнение.

Основното възражение на защитата е, че подсъдимият не е бил надлежно уведомен за съдебното решение, с което е осъден да плаща издръжка, поради което и неизпълнението на задължението не е съзнателно, следователно, от субективна страна деянието не е престъпно. Тези доводи, заявени и пред първостепенният съд, не могат да бъдат споделени.

В обясненията си, дадени пред органа на досъдебното производство, в присъствието на защитник по същото дело и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл.279, ал.2 вр. ал.1, т.2 от НПК, подсъдимият твърди, че не е получавал никакъв официален документ за плащане на издръжка и не знае за такова решение. В същото време заявява, че през 2017 г. сестра му – св. С. А., му се е обадила и му казала, че трябва да плаща издръжка за детето Д., след което той решил да преведе някаква сума, защото си помислил, че детето може да има нужда.

Обясненията на подсъдимия, че не е знаел за задължението да плаща издръжка, не се подкрепят от събраните по делото доказателства. Показанията на сестрата на подсъдимия - св. С. А. и нейния съпруг А. А., са непоследователни и противоречиви и също не подкрепят защитната теза на подсъдимия А.. И двамата свидетели твърдят, че А.А. не е знаел за дължимата издръжка, но от друга страна, свидетелката А. заявява, че тя и майка ѝ са се срещали с Н.А. за да се разберат като жени, ако може издръжката да се плаща на части, за което подсъдимият е бил съгласен и е бил наясно. Свидетелят А. казва, че подсъдимият и бившата му съпруга Н.А. са се виждали и говорили за семейните проблеми, като подсъдимият си е плащал издръжката. Тези вътрешни противоречия в показанията на свидетелите, дават основания заявеното от тях да не се цени в цялост като достоверно, като правилно не са кредитирани от първостепенният съд в тази им част.

Показанията на св. Н.А. се подкрепят от тези на св. Г. С., като, правилно и районният съд е отчел техните близки отношения към момента на депозирането им. Несъщественият разминавания, касаещи детайлите и последователността на събитията са изяснени и отстранени с прочитане на дадените от тях показания в хода на досъдебното производство на основание чл.281, ал.4, вр. ал.1, т.1 от НПК и на осн. чл.281, ал.4, вр. ал.1, т.2, пр.2 от НПК и приобщаването им към доказателствената маса по делото. Така

приобщените от досъдебното производство показания, наред с депозираните пред Районния съд такива, в достатъчно степен допринасят за изясняване на обстоятелства от значение за делото и установяване на обективната истина, а именно, че подсъдимият е уведомен от Н.А. и е бил наясно, че е осъден да заплаща издръжка за детето си Д. А. А..

В подкрепа на този извод са и приложените по делото писмени доказателства. Видно от наличните заверени копия на документи за паричен превод, на 16.01.2018 г. подсъдимият е заплатил с пощенски запис на св. Н.А. сумата от 360 лева, с основание за плащане – „издръжка за дете Д.А.“, а на 11.08.2018 г. сумата от 520 лева, с основание за плащане - „издръжка март, април и май 2018 г.“. Първото плащане е извършено скоро след посещението на подсъдимия в жилището на Н.А. на 26.12.2017 г. и е равностойността на две вноски за издръжка, а това от 11.08.2018 г. за следващите три поредни месеца (макар и не пълни). В тази връзка, възраженията на защитата, че в документите за плащане не е отразено гражданското дело и че, подсъдимият може и да е плащал за дрехи или на друго основание, не кореспондират с останалите доказателства по делото и не се подкрепят от тях, поради което и не могат да бъдат възприети от настоящата инстанция.

Неоснователни са възраженията на защитата касаещи връчването на подсъдимия на уведомления по гр. дело № 12931/2016 г. на Районен съд - Пловдив, както и Решение № 593 от 27.02.2017 г. по същото дело, влязло в сила на 29.03.2017 г. Видно от приложеното по гражданското дело съобщение, препис от решението е връчен на 14.03.2017 г. на майката на подс. А. (ответник по гр.дело). Дори и да се възприеме тезата на защитата, че майка на подсъдимия не е лице от кръга на домашните му, тъй като не живеят на един адрес, от коментираните вече доказателства е видно, че тя и сестрата на подсъдимия са се срещали с Н.А. за да коментират как да се плаща издръжката за което подсъдимият е бил съгласен и е бил наясно. При така установеното е напълно нелогично да се приеме, че майката и сестрата на подсъдимия коментират с бившата му съпруга грижата и издръжката на детето, но подсъдимият не е бил уведомен от майка си за получените от нея съдебни книжа.

При така приетата фактическа обстановка, която и настоящата въззивна инстанция намира за безспорно установена, изводът на

първостепенният съд, че подсъдимият А. С. А. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.183, ал.1 от НК, тъй като, след като е бил осъден да издържа свой низходящ – сина си Д. А. А., съзнателно не е изпълнил задължението си в размер на повече от две месечни вноски, е напълно законосъобразен.

Правилни са и изводите на първата инстанция, че престъплението е извършено от подсъдимия при форма на вината пряк умисъл, със съзнавани и целени обществено опасни последици.

Искането на защитата за намаляване размера на наложеното на подсъдимия наказание също се явява неоснователно и като такова следва да бъде оставено без уважение. При индивидуализиране на наказанието, Районният съд е отчетел като смекчаващи отговорността обстоятелства - чистото съдебно минало и затрудненото материално положение на подсъдимия, а като отегчаващи - размер на неизплатената издръжка, както и продължителният период на престъпното поведение. Следва да бъде отчетено, че подсъдимият А. не е изпълнил задължението си да плаща издръжка в размер на 42 месечни вноски (при инкриминиране на деянието при неплащане на две или повече), като по този начин е лишил сина си за продължително време от необходимите за нормално му отглеждане и развитие средства. Наложено на подсъдимия наказание лишаване от свобода за срок от шест месеца съответства на целите визирани в чл.36 от НК за индивидуална и генерална превенция и е съобразено е с обществената опасност на деянието и дееца. Настоящият съдебен състав намира така определеното по вид и размер наказание за правилно и законосъобразно, поради което счита, че не са налице основания същото да бъде изменено.

С оглед наличието на материалноправните предпоставки за приложението на чл.66, ал.1 от НК, правилно и законосъобразно е решението на първостепенния съд, че така наложеното на подсъдимия А. наказание не е необходимо да бъде изтърпяно реално и изпълнението следва да се отложи, като е определил изпитателен срок в минималния размер от три години. Наред с това следва да се отбележи, че ефективно изтърпяване на наказанието ще затрудни допълнително изпълнението на задължението за плащане на издръжка.

Оплакването на защитата, че Районният съд не се е произнесъл по

гражданския иск е несъстоятелно. Първостепенният съд е конституиран в качеството на частен обвинител Д. А. А., чрез законния му представител - майка му Н. И. А., По делото няма конституиран граждански ищец и граждански иск не е предявен и не е разглеждан, поради което и правилно първостепенният съд не се е произнесъл в този смисъл. Наред с това, подсъдимият А. вече е осъден да заплаща месечна издръжка в размер на 180 /сто и осемдесет/лева, за което има образувано изпълнително дело № 2267/2017 г. по описа на СИС при Районен съд - Добрич и повторното осъждане на длъжника за същото задължение е недопустимо.

При извършената служебна проверка, Окръжният съд не констатира да са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са достатъчно основание за отмяна на атакуваната присъда.

С оглед на гореизложеното, настоящата въззивна инстанция прие да потвърди изцяло обжалваната присъда, като правилна и законосъобразна, поради което, и на основание чл.334, т.6 във вр. с чл.338 НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 32 от 31.01.2021 г., постановена по НОХД № 5975/2021 г. по описа на Районен съд Пловдив - XVIII н.с.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Страните да бъдат уведомени за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____